

CHÂTEAU FATALE

Ilja Gort

Château Fatale

Lebowski Publishers, Amsterdam 2015

© Ilja Gort, 2015

© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2015

© Omslagfoto: Shutterstock

Omslagontwerp en beeldmontage: Riesenkind

Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

Foto auteur: © eigen collectie

ISBN 978 90 488 2268 3

ISBN 978 90 488 2269 0 (e-book)

NUR 305

www.tulipe.nl

www.lebowskipublishers.nl

www.overamstel.com

O V E R A M S T E L

uitgevers

Lebowski is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

With many thanks to Quentin Tarantino

Proloog

Youssouf 'Mbassa had een zeldzaam voorkomende afwijking waardoor hij vanaf zijn prilste jeugd elk moment kon worden vermoord.

In zijn geboorteland werden aan de botten van dit soort mensen magische krachten toegeschreven en Youssouf 'Mbassa, wiens huid zo wit was als talkpoeder, was een felbegeerd object. Albinokinderen werden door rondtrekkende bendes geroofd en levend in stukken gehakt. De ledematen werden verkocht aan medicijnmannen die het merg uit de kinderbotten zogen en het tot balletjes kneedden waarmee zij een afrodisiacum bereidden dat de naam had tot verbluffende erotische prestaties te leiden.

De tong, de geslachtsdelen en de huid van de slachtoffertjes werden vermalen en gebruikt in medicijnrankjes die de drinker geluk zouden brengen in de loterij en in de liefde.

Op een manier die bewondering afdwong, slaagden Youssoufs ouders erin hun kind verborgen te houden voor albinojagers en ander gespuis. Hierbij werden ze geholpen door het feit dat zij in een met koemest aangesmeerde hut woonden die zich in een dunbevolkt gebied bevond. Daar groeide Youssouf op, in betrekkelijke rust.

Zijn ouders moeten zich ervan bewust zijn geweest dat dit niet eeuwig kon duren, maar de zorgen rondom het lot van hun melkwitte kind lieten zich gemakkelijk verdringen door de eisen van de dag: het akkertje achter de hut moest geploegd, de geit moest gedekt, de koe moest kalven en 's avonds, wanneer de nacht haar zwarte mantel uitspreidde over de aarde, moest er

een hernieuwde poging worden gedaan tot het verwekken van een beter geslaagde nakomeling.

Onafwendbaar naderde de dag dat Youssouf de leeftijd zou bereiken dat hij leerplichtig werd. Vervuld van angst zagen zijn ouders dat moment naderen en toen die eerste schooldag aanbrak, wisten zij maar één oplossing. Ze smeerden Youssoufs witte gezichtje in met een mengsel van natte koemest en rode aarde. Ook het urinekleurige kroeshaar dat zijn hoofd bedekte, werd ingewreven met de sterk geurende drek. Om zijn rode ogen te maskeren zetten ze hem een zonnebril met spiegellazen op. Onderwijl praatte Youssoufs vader dwingend op hem in. Hij moest contact met andere kinderen vermijden en alleen spreken als hem iets werd gevraagd. Nadat Youssouf dit had beloofd, liepen zij hand in hand een bospad op dat naar het openluchtschooltje in het dorp leidde.

In de schaduw van een tamarinde hurkte Youssoufs vader neer en bleef wachten. Geduldig, in de klassieke hurkhouding waarin deze zwarte mannen eindeloos kunnen wachten.

Na afloop van de les rees hij overeind, nam zijn zoontje bij de hand en samen verdwenen zij de bossen in, terug naar de veiligheid van de hut.

Of Youssoufs ouders werkelijk geloofden dat zij met deze maskerade het leven van hun kind konden redden, of dat het de blinde hoop was die geboren wordt uit radeloosheid, valt niet te zeggen. In ieder geval bracht zijn vader de kleine Youssouf, opgetuigd als de reïncarnatie van Michael Jackson, elke ochtend trouw naar het schooltje.

Maar na een aantal dagen kreeg de angst voor ontdekking Youssoufs ouders in haar greep en ze besloten hun kind niet meer naar school te brengen. In plaats daarvan verstopten zij Youssouf achter in hun hut.

Reeds de volgende dag stond de schoolmeester voor hun

neus. Hij had Youssoufs vermomming vanaf het eerste moment doorzien en was het eens met de beslissing hem niet bloot te stellen aan het openbare leven. Hij stelde voor het lesmateriaal aan te passen zodat Youssouf de lessen thuis zou kunnen volgen.

Aldus groeide de kleine albino op in de schemerduistere mini-wereld van de achterhut. Bij het schijnsel van een binnenvallende streep zonlicht maakte hij het huiswerk dat zijn vader hem dagelijks bracht. Maar in weerwil van zijn isolement voelde Youssouf zich niet eenzaam. Er was de warmte, die dikke Afrikaanse warmte, gedragen door het gezoem van de vliegen en de altijd aanwezige geur van koemest. En er waren de gogga's, een verzamelwoord voor alles wat vliegt, kruipt en wemelt.

Met interesse bestudeerde hij het gedrag van zijn diverse medebewoners. Gefascineerd observeerde hij de bewegingen van een rode spin die de gewoonte had om een kuiltje te graven, daar struikeldraadjes overheen te spannen en zich daarna te verbergen in de donkere aarde en te wachten. Soms, wanneer de komst van een slachtoffer lang uitbleef, ving Youssouf een vlieg en duwde die met een stokje in de val, waarop de spin als een rode flits tevoorschijn schoot en zijn prooi overmeesterde en opat.

Ook was er een libelle-achtig wezen dat kon versmelten met zijn omgeving. Roerloos wachtte het uren tot een onachtzaam insect binnen zijn bereik kwam, waarna het onverwachts toesloeg en het verzwolg.

Die jaren, die voor een kind opvoedkundig cruciaal zijn, bracht de kleine banneling door in deze bizarre wereld. En dat vormde hem.

In het leven, zo begreep Youssouf, geldt maar één wet: eten of gegeten worden. Het was in die periode dat hij zijn twee belangrijkste karaktereigenschappen ontwikkelde: meedogenloze slimheid en totale onverschilligheid voor andermans lijden.

Ondanks alle voorzorgen lekte het nieuws over een geheimzinnige thuisleerling uit. De geruchtenstroom verspreidde zich als een sluipend gif door de omliggende dorpen en Youssoufs ouders deden geen oog meer dicht. Elk moment verwachtten zij dat er een bende albinojagers voor hun deur zou staan. Ze zagen voor zich hoe de mannen de kleine Youssouf uit de hut sleurden, hem voor hun ogen met machetes in stukken hakten en ruziënd zijn organen verdeelden.

Op een dag vertelde een kennis over het bestaan van 'de deur naar de vrijheid', een illegale, levensgevaarlijke vluchtroute die meer geld kostte dan zij bezaten. Youssoufs ouders besloten dat dit de beste manier was om het leven veilig te stellen van degene die hen het liefst op aarde was. Ze verkochten hun hut, de fiets, de vier geiten en de koe en een dag voor Youssoufs twaalfde verjaardag was het zover: het gezin 'Mbassa verliet hun geboortedorp.

Ze zouden er nimmer terugkeren.

In het holst van de nacht sloop het gezin 'Mbassa door de bossen, op weg naar een ontmoetingsplaats enkele kilometers buiten de nederzetting. Daar wachtte een met lotgenoten volgepropt Nissanbusje, waar ze met veel dringen en duwen erin slaagden om de drie plaatsen waarvoor ze hun aardse bestaan hadden opgeofferd, te verwerven.

Na een urenlange hotseknotstocht door de jungle, bereikten ze een open plek die je, met enig gevoel voor humor en een dosis doodsverachting, een landingsbaan zou kunnen noemen.

In het bleke licht van de maan stond een avondse Douglas DC3 waarvan de registratienummers slordig waren weggeverfd. De propellers draaiden in een gestaag gebrom, dat af en toe werd onderbroken door een kuch waarna een van de motoren even haperde en dan weer aanzwol.

Het was een roestige rammelbak, door piloten wel omschreven als 'een verzameling onderdelen, vliegend in een losse for-

matie'. Geen zinnig mens zou zich erin wagen, maar zoals de fabrikant ooit schreef was deze vliegmachine 'bij uitstek geschikt voor het landen en opstijgen op gras of zanderig terrein'.

De uitzichtlozen die erin waren geslaagd het godsvermogen voor de reissom bijeen te schrapen, werden in deze vliegende vuilnisbak gepropt, waarna het toestel koers zette naar het noorden, laag vliegend om onder de radar te blijven.

Onder dekking van de duisternis werden de anonieme passagiers ergens voor de kust van Tripoli in open zee gedumpt. Daar werden ze uit het water gevist door een kotter die hen de Middellandse Zee overvoer. Ter vermijding van de patrouillerende kustwacht moesten ze de laatste paar honderd meter zwemmend door de nacht afleggen.

Maar dit alles, en meer, hadden de wanhopige vluchtelingen ervoor over. Hun wachtte immers een nieuw leven in het land waar je geld kreeg als je kinderen maakte, het land waar je gratis een kunstgebit kon uitzoeken, het land waar iedereen een spijkerbroek, een auto, een telefoon en een ijskast vol Coca-Cola had.

Op een maanloze nacht trokken vier zwarte en twee witte handen zich omhoog aan de met zeewier begroeide basaltblokken van een havenhoofd bij Marseille.

Uitgehongerd en meer dood dan levend zette het gezin 'Mbassa voet op Franse bodem.

Hoofdstuk 1

(twintig jaar later)

Het was acht uur 's ochtends, maar Parijs was al uren wakker. De straatvegers hadden de brandkranen opengedraaid om het vuil van de nacht de riolen in te spoelen, de metro-uitgangen in de trottoirs braakten gehaaste reizigers uit en over de boulevards raasden toeterende verkeersstromen.

Uit het water van de Seine steeg de kenmerkende moerassige ochtendgeur op: een mengsel van rottend bodemslijk, huisvuil, menselijke uitwerpselen en af en toe een gedumpte lijk. Een geur zo oud als Europa, een geur waarbij je legers ziet marcheren en zonlicht ziet flitsen op het neersuizende mes van de guillotine. Straten van bloed, maar ook van accordeonmuziek, dansende stelletjes en snelle, hijgende vrijpartijen in steegjes.

Leonie Fougard liep over de Pont Neuf en snoof met genoeg de Seinegeur op. Het water uit deze legendarische rivier zou genezing brengen voor allerlei kwalen. Van een simpele verkoudheid tot liefdesverdriet. Ze wierp een blik op het soepgroene water en glimlachte. *Toch maar liever geen slokje van nemen...* Leonies haar, door een vriend weleens omschreven als 'een ontplofte bos horlogeveertjes', had de kleur van rood koper en werd vandaag in toom gehouden met een haarband. Haar gezicht was bespikkeld met sproetjes en haar lippen hadden de kleur van gewassen kersen.

Zonder acht te slaan op zebrapaden sprintte ze tussen het aanstormende verkeer de boulevard Haussmann over. Met een noodsprong wist ze een nietsontziende slager in een bestelbus te ontwijken en stapte het gebouw van *Le Figaro* binnen.

Aan haar bureau op de redactie bestudeerde Leonie een foto van een zwart gebouw. Het was 1 mei 2009: de omstreden antikraakwet was nog geen jaar oud en stond nu al op het punt te worden aangescherpt. Daar was felle oppositie tegen en Leonie wilde een achtergrondverhaal maken over een stel krakers die zich Juskomort noemden. De groep verzette zich tegen de speculatieve Parijse leegstand en daarbij kwam het regelmatig tot heftige confrontaties met de mobiele eenheid. Die veldslagen hadden het deftige zestiende arrondissement al een paar keer veranderd in een oorlogsgebied. Gillende sirenes, ingeslagen winkelruiten, rennende menigten.

Omdat de politie tijdens invallen bij leden van de groep verschillende malen vuurwapens had aangetroffen, stond Juskomort te boek als ‘extreem gewelddadig’ en ‘vuurgevaarlijk’. Dit had geleid tot een tamelijk unieke samenwerking tussen de Police Nationale en de afdeling Terrorismebestrijding van de Sûreté Nationale. Maar zelfs met deze verdubbelde capaciteit slaagde men er niet in de groep onder controle te krijgen. Andere krakersgroepen sloten zich aan, Juskomort breidde zich snel uit en leek met de dag agressiever te worden.

Recentelijk hadden zij de voormalige Banque de la Société bezet en tot hun hoofdkwartier gebombardeerd. Het betrof een monumentaal gebouw aan de Boulevard Maréchal Foch, opgetrokken uit een steensoort die ooit okergeel was geweest, maar door de dagelijkse stroom uitlaatgassen zwart was geworden. Decennialang had het kolossale financiële bolwerk de avenue gedomineerd, maar sinds het gekraakt was zag de grauwe rotsklomp er wat vrolijker uit. De imposante kariatiden die de architraaf ondersteunden, waren met rode verf voorzien van grijnzende clownsmonden, baarden en brillen. Aan de voorgevel hingen spandoeken met ‘Vrijheid = rijkdom voor iedereen!’ en ‘Fuck de graaiers!’

Met een grimmig lachje klapte Leonie haar laptop dicht. *Fuck de graaiers, daar moet ik bij zijn.*

Op het krukje voor de spiegel in haar slaapkamer keek Leonie naar zichzelf en maakte met een schaar knippende bewegingen langs haar oor. Geluid van ijzer langs ijzer. Ze schudde haar krullen. ‘Kom op, alles voor het vrije woord!’ Ze greep een haarlok en knipte die resoluut af. Toen de grond rond haar voeten was bedekt met afgeknipte plukken haar, stond ze op en liep naar de badkamer. Voor de spiegel draaide ze haar hoofd van links naar rechts. Ze werd aangekeken door een onbekend kort koppie. Ze grijnsde.

‘Juist. Oké, en nu door!’ Ze nam een doosje haarverf van de wastafel, scheurde het open en begon haar haar zwart te verven. Daarna föhnde ze het droog en omljnde haar ogen met dikke zwarte eyeliner. Tevreden bekeek ze het resultaat in de spiegel.

Ze verliet het appartement en nam de metro naar Saint-Ouen. In een tweedehandskledingwinkeltje kocht ze een zwarte panty, een rood schotsgeruit rokje, een leren jack, lompe legerkistjes en een handvol kettingen met doodskoppen. Ze rekende af en verliet als een punker het muf ruikende winkeltje.

In No Future, een halfduistere punkkelder aan de rand van het elfde arrondissement, heerste een lawaai alsof de derde en de vierde wereldoorlog tegelijkertijd waren uitgebroken. Achterin huldten rookmachines een podium in een dichte mist. Kleurensplots flitsten aan en uit en verlichtten een viertal halfnaakte headbangers. Ze sprongen wild in het rond en ramden een geluidsbrij uit hun gitaren die elke vorm van verbale communicatie onmogelijk maakte. Leonie drong zich door de menigte naar voren totdat ze op een groep woest uitgedoste punkers stuitte. Ze ging naast een meisje met een felrood geverfde hanenkam staan en begon evenals zij met haar hoofd mee te knikken op het ritme van de muziek.

Na een tijdje boog Leonie zich naar haar toe en brulde: ‘Bier?’
De hanenkam schrok op. ‘Wat?’

Ze droeg rijtjes piercings door haar neus en wenkbrauwen, die meeschommelden met haar bewegingen.

‘Bier?’ toeterde Leonie in haar oor en gebaarde naar de bar.

‘Yeah!’

‘Zo terug!’ schreeuwde Leonie en begon zich een weg naar de bar te banen.

Ze kwam terug met een voorraadje bier en bleef de rest van de avond naast het meisje met de hanenkam staan. Toen de band eindelijk was uitgeraasd en er een gedrang naar de uitgang ontstond, liep Leonie met de groep mee naar buiten.

‘Wat gaan jullie doen?’ vroeg ze.

‘Nu? Naar de rots, denk ik.’

‘De rots?’

‘Ja, de apenrots, die ouwe bank aan de Boul’ Foch. Ga maar mee als je wil.’

In de bank liet Leonie haar blik door de monumentale hal glijden. De grandeur en de reusachtige pilaren van roze marmer en ornamenten van bladgoud deden haar denken aan het Pantheon. Een financiële kathedraal, leeg, gegijzeld en beroofd van haar bestaansrecht. De muren volgekalkt met strijdkreten, de bronzen plaquettes met namen van slachtoffers uit de Eerste Wereldoorlog volgespoten met grafitti. Nog maar een jaar geleden draafden hier snelle beursjongens in en uit, werden klanten uit verre landen knipmessend voorgegaan naar privéspreekkamers, werden hier deals gesloten die de beurskoersen in rep en roer brachten. Nu werd dit monetaire monument bevolkt door groenrode hanenkammen en getatoeëerde skinheads met loslopende pitbullterriërs.

Een jongen in een met klinknagels beslagen spijkerjack stoot-

te haar aan en stak haar een blikje Kronenbourg toe. Ze nam het aan, maar voordat ze iets kon zeggen, was hij alweer verdwenen in de groep. Ze trok het blikje open, nam een slok en ging op een matras zitten. Er schoof een jongen naast haar.

‘Hallo.’ Zijn blonde haar hing in dikke vettig verknoopte strengen langs zijn hoofd, twee hoornen ringen ter grootte van colablikjes rekten zijn oorlellen uit tot gaten waar je doorheen kon kijken. ‘Jij bent nieuw,’ stelde hij vast.

‘Klopt,’ beaamde Leonie. ‘Ik ben nieuw.’

‘Woon je hier?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Misschien. Als er plaats is.’

De jongen wees met zijn hoofd naar een grote, zwaar getatoeeerde skinhead. ‘Dan moet je bij Sudden zijn.’

‘Oké.’ Ze stond op en liet zich naast de aangeduide figuur op zijn matras zakken. Ze rook een vleug zweet vermengd met tabak en de geur van lang gedragen kleding. ‘Hey, Sudden,’ sprak ze hem aan. ‘Ik wou je wat vragen. Ik zit een beetje klote. Denk jij dat ik een tijdje hier zou kunnen blijven?’

Hij draaide zich om en nam haar op. Terwijl hij haar met zijn bleekblauwe vissenogen bleef aanstaren, nam hij een diepe haal van zijn joint. Hij inhaleerde diep en hield de rook een paar seconden vast in zijn machtige borstkas. Toen bolde hij zijn wangen en blies een wolk wietrook recht in Leonies gezicht.

Ze kneep haar ogen dicht, boog haar hoofd en perste er een glimlach uit.

‘Oké, kleintje,’ raspte hij, ‘jij mag hier blijven. Kijk maar of je ergens een plekkie kan vinden.’

‘Merci. Ik ga kijken.’ Ze stond op en schuifelde tussen de rokende en drinkende krakers door naar het in kostbaar marmer uitgevoerde trappenhuis.

‘Laat me weten waar je zit!’ riep hij haar na.

Op de tweede etage trof ze een onbewoonde vergaderkamer. De ramen waren met kranten dichtgeplakt, de muren bespoten met

graffiti en de vloer lag bezaaid met vuilnis. De allesoverheersende urinegeur deed haar kokhalzen. Snel stapte ze terug de gang in. Ze botste tegen iets zachts. Met een ruk draaide ze zich om.

Voor haar stond een corpulent meisje van ergens in de twintig. Ze droeg een wonderlijk samenraapsel van kledingstukken waarbij op buikhoogte een streep bleek vlees bloot was gelaten. 'Hai,' zei ze en stak een hand uit, die gestoken was in een handschoentje van zwart netkousmateriaal. 'Ik ben Lilly.'

Leonie wierp een blik op haar buik die lillend naar buiten puild. *Lilly...* Ze schudde haar hand. 'Hai, ik ben Leonie.'

'Zoek jij ook een kamer?' vroeg Lilly.

'Ja, maar liever niet deze. Christus, die meur!'

Lilly grinnikte. 'Dit is nog de beste. Ik heb alle kamers bekeken. Als we het hier een beetje schoonmaken is ie best oké. Zullen we 'm samen nemen?'

Leonie woog haar kansen. In tegenstelling tot de woonplekken elders in het gebouw, waar ze de nachten zou moeten doorbrengen tussen allerlei in- en uitlopende figuren, was deze half gesloopte ruimte tenminste nog voorzien van een deur. En met z'n tweeën was eigenlijk wel een prettig idee. 'Oké,' zei Leonie. 'Deal.'

In de buurtsuper kochten ze chloor, borstels en plastic emmers en twee uur later was de penetrante urinegeur vervangen door een pronte chloorlucht. Met gordijnen en kussens, die ze uit een directiekamer op de twaalfde verdieping roofden, improviseerden ze twee slaappleaatsen en gezamenlijk betrokken Leonie en Lilly de voormalige vergaderkamer.

Lilly liep op klossende legerkistjes, had borsten als leeggelopen airbags met piercings door de tepels en tekende grote paarse cirkels rond haar ogen waardoor haar bleke doodshoofdgezicht grotesk werd aangezet. Verder was ze vrijwel continu stoned.

Maar in die vreemde apenrots vol grillige types vond Leonie het toch prettig haar in de buurt te hebben.

Wanneer tegen vier uur 's nachts de snoeiharde gabberklanken die het lege bankgebouw vulden, eindelijk uitstierven en een onwennige stilte bezit nam van het pand, begaven Leonie en Lilly zich naar het onverlichte kantoor op de tweede etage en zochten hun slaapplaats op.

De nachten hadden een vast patroon: enige tijd nadat de twee meisjes waren gaan slapen, ging de deur open en kwam er een van de steeds wisselende bewoners binnen. Zwijgend schoof een door schaduwen omhulde onbekende bij Lilly tussen de lakens. De stapel dekens begon te golven als een storm op zee en er ontstond een gedempt gehijg en gekreun. Na verloop van tijd ebde dit weg en ging over in een gestadig tweestemmig geronk.

Leonie, die er nog geen twee meter naast lag, probeerde zo min mogelijk aanstoot te nemen aan dit stukje nachtelijk wild-life. Dat lukte redelijk, want Lilly nam dit onderdeel van de groepsbijdrage zonder tegenstribbelen voor haar rekening. Ze beleefde er geen plezier aan, maar ze had er ook geen problemen mee. Ze onderging het, zoals je stil hoort te liggen bij de tandarts.

Totdat ze op een dag ongesteld was en een nachtelijke bezoeker de toegang tot haar slaapplaats weigerde. Het kon de anonieme schim kennelijk weinig schelen. Hij haalde zijn schouders op, draaide zich om naar Leonie en tilde haar deken op om zich ervan te vergewissen dat de persoon eronder van het vrouwelijk geslacht was. Toen dat het geval bleek, schoof hij naast haar.

Leonie schrok wakker. Van dichtbij rook ze een zure adem van verschaald bier en Indiaas eten. Tegelijkertijd voelde ze een hand tussen haar benen glijden. Met een kreet van schrik stooft ze overeind en sprong uit bed. 'Rot op!' gilde ze. 'Donder op, griezel!'

De figuur kwam half overeind en greep haar pols. 'Kom hier, stomme trut!' Hij had een schorre stem en sprak met een plat

accent. ‘Doe niet zo debiel. Gewoon effe neuken. Niks aan de hand.’

Hij sleurde haar naar zich toe. Leonie struikelde en viel op de kussens. In haar val wist ze zich los te rukken en sprong naar de deur. ‘Help!’ Ze gooide de deur open en rende de gang op. ‘Help!’ Ze rende door de verlaten kantoorgang, haar hulpkreten galmde hol tegen de muren.

Al rennend keek ze achterom. Een donkere gedaante kwam haar kamer uit en zette de achtervolging in. Bij een halletje stoof ze een zijgang in. Even stond ze stil en keek in paniek om zich heen. De rennende voetstappen kwamen in snel tempo dichterbij. Zonder zich te bedenken deed ze een deur open en stapte naar binnen. Zo zacht mogelijk duwde ze de deur achter zich dicht en liet zich er hijgend tegenaan vallen.

‘Welkom,’ klonk een stem uit de duisternis.

Ze verstijfde. Plotseling priemde een felle lichtstraal in haar gezicht. Met een kreet sloeg ze haar hand voor haar ogen.

‘O, sorry,’ klonk de stem. ‘Je mag wel binnenkomen, hoor.’

De jongen die uit de schaduwen stapte was gekleed in een spijkerbroek, een rood-zwart geblokt houthakkershemd en een versleten leren jack. ‘Hallo,’ zei hij. ‘Ik ben Serge.’

Hoofdstuk 2

Serge had zwart halflang haar en glanzende, donkerbruine ogen. Over zijn linkerwang liep vanaf zijn mondhoek een langwerpige litteken, waardoor de valselijke indruk werd gewekt dat hij cynisch grijnsde.

Leonie drukte zich met haar rug tegen de deur en balde haar vuisten.

‘Ho ho. Rustig, maar,’ suste hij. ‘Ik vreet je niet op. Vertel. Wat is er aan de hand?’

Nahijgend van haar vlucht over de gang vertelde ze wat er was gebeurd.

Serge knikte. ‘Ik snap het.’ Hij maakte een gebaar naar de kamer. ‘Je kan vannacht hier blijven als je wilt. Nee, maak je geen zorgen. Ik hoef er niks voor terug.’ Hij grijnsde. ‘Tenzij jij dat zelf wilt, natuurlijk.’

Op de een of andere manier straalde Serge een rust uit die haar vertrouwen gaf. Bovendien beseftte ze dat ze weinig keus had. ‘Oké,’ stemde ze in. ‘Is goed. Maar,’ voegde ze er waarschuwend aan toe, ‘ik kom alleen slapen. Anders niks.’

‘Je zegt het maar,’ lachte hij en wees op een matras in de hoek. ‘Voilà mijn gastenbed. Helemaal voor jou alleen.’

De nacht verliep zonder verdere incidenten en ondanks het groezelige beddengoed, dat de geur van een geitenstal verspreidde, wist Leonie een paar uurtjes slaap bij elkaar te sprokkelen.

Rond tien uur ’s ochtends schrok ze wakker van het geluid van politiesirenes. Ze schoot overeind. Even was ze in verwarring, toen wist ze weer waar ze was. Serge stond voor het raam en

tuurde door de luxaflex. Hij draaide zich om. ‘Niks aan de hand. Het is niet voor ons. Dit keer niet. Goed geslapen? Wil je koffie?’

‘Daar zou ik een moord voor doen!’ Ze stond op. ‘Ik haal m’n spullen. Zo terug.’

Ze opende de deur op een kier en wierp een snelle blik naar twee kanten. De gang was leeg. Op een drafje rende ze naar haar kamer. Daar heerste diepe rust. Onder Lilly’s deken lagen twee slapende gestalten. Snel en geruisloos pakte ze haar tas en sloop de kamer weer uit. In het toilet op de gang waste ze zich en trok haar kleren aan. Ze maakte een grimas in de spiegel. ‘Ai, kraker-tje, je wordt er niet mooier op. Nou ja, des te meer punk. Allez, à l’attaque!’

Op het terras van de Bar des Sports, tegenover het bankgebouw, ontbeten ze met koffie en croissants.

‘Lekker,’ zei Leonie, terwijl ze het laatste puntje van haar croissant in haar mond stak. ‘Ik kan er weer tegen.’

‘Mooi,’ bromde Serge. ‘En nu? Wat ga je doen? Weet je dat al?’

‘Tja... Nog niet over nagedacht...’

‘Als je wil, kun je wel een tijdje op mijn kamer blijven. Mij zit je niet in de weg.’

Ze keek hem met schuin gehouden hoofd aan. ‘Zelfde condities als gisteravond?’

‘Wat jij wil.’

‘Dat wil ik.’

‘Dan is dat de deal.’

‘Ga zitten.’ Serge gebaarde naar een doorgezeten driezitsbank die was bedekt met vuile kledingstukken. Hij trok een ijskast open en nam er een flesje cola uit. ‘Wil je wat drinken?’

Leonie schudde haar hoofd. ‘Nee, merci.’

Hij plofte naast haar op de bank en zette zijn gelaarsde voet

op een lage tafel die bezaaid was met vloeitjes, shag en lege wietzakjes.

‘Ik weet niet wie jij bent, ik weet niet wat jij hier wil en ik weet niet wat jij van plan bent,’ zei hij. ‘Maar ik neem aan dat je wil blijven leven?’

Leonie verstarde. *Heeft hij me door? Nu al?* Ze wist haar schrik weg te lachen en antwoordde op haar hoede: ‘Als ik mag kiezen, blijf ik liever leven, ja...’

Hij knikte. ‘Mooi. Binnen de groep ben ik degene die een beetje in de gaten houdt wie hier binnenkomt en zo. Wie we hier willen hebben en wie niet. Snap je?’

Leonie probeerde de spanning die haar in zijn greep kreeg te onderdrukken en concludeerde zo neutraal mogelijk: ‘Jij bent security.’

‘Haha... Zoiets, ja, samen met Sudden. Hoe dan ook, jij wilt dus blijven leven, zeg je.’

Ze knikte met een ernstig gezicht. ‘Ja, graag.’ Ze had geen idee waar hij heen wilde.

Zachtjes zei hij: ‘Dan zou ik toch wat beter voor mezelf zorgen, als ik jou was.’

‘Wat bedoel je?’

‘Een beetje halfnaakt over de gang lopen gillen...’ Glimlachend schudde hij zijn hoofd. ‘Met gillen kom je niet ver, meissie... Niet in deze scene...’

Hij draaide haar zijn linkerwang toe. ‘Kijk,’ hij tikte tegen zijn litteken. ‘Ervaringsdeskundige,’ grinnikte hij. ‘Ergens halverwege mijn studie kwam ik een beetje in de problemen. Ik moest toen even flink van me afbijten. Dat is prima gelukt, alleen had dat tot gevolg dat de rest van mijn opleiding zich op straat heeft afgespeeld.’ Hij grijnsde, nam een slok cola en zette het halfvolle flesje op tafel. ‘En op straat, als je daar wilt overleven, dan moet je leren knokken.’

Leonie knikte en keek hem afwachtend aan.

‘Zal ik je daar een handje bij helpen?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Prima.’

‘Oké. Nou, bon. Om maar ’ns ergens te beginnen: heb je iets van een wapen?’

Leonie schudde haar hoofd. ‘Nee.’

‘Heel goed. Als je niet weet hoe je met wapens om moet gaan, moet je ze ook niet willen hebben. Dan raak je er alleen maar van in de war. Met een wapen denk je namelijk dat je al bijna gewonnen hebt. En dat moet je niet doen. Je moet nooit denken dat je gewonnen hebt. Het is gevaarlijk om dat te denken. Pas als je tegenstander dood voor je voeten ligt, dán mag je denken dat je gewonnen hebt.’

Hij nam een slok uit het flesje. ‘De natuur heeft je alle wapens gegeven die je nodig hebt: je wil om te overleven, je woede en je lichaam. Je sterkste wapen is niet een gun of een nijf. Je sterkste wapen is snelheid. Snelheid en woede, daar gaat het om. Je moet ontploffen. Als een handgranaat. Dan win je. En wapens heb je niet nodig. Je bent zelf een wapen. Kom je toch nog iets tekort, dan pak je wat je pakken kan. Alles kan een wapen worden.’

Hij nam haar hand en vouwde die tot een vuist. ‘Kijk.’ Met zijn duim duwde hij haar knokkels naar binnen. ‘Je vingers geven mee. Als jij iemand een stomp zou geven wordt je vuist ingedeukt en breek je waarschijnlijk je hand.’

Hij boog zich voorover, pakte een aansteker van de tafel, stopte die in haar hand en vouwde haar vingers eromheen. ‘Maar nu kunnen je vingers niet weg. Je vuist is compact. Zo komt de klap harder aan. Hier, voel maar. Op die manier kan een doosje lucifers een boksbeugel worden. En dat kan met alles: een sleutelhanger, een wijnkurk, alles. En als je slaat, mik je op de neus. Recht erop, dat is het beste. Dan gaat het bloeden en daar schrikken ze van. Of anders op z’n ogen, maar dan kun je beter wat scherps hebben. Hier...’ Hij trok een balpen uit de zak van zijn jack. ‘Vasthouden als een dolk, druk je duim op de bovenkant zodat ie niet uit je hand kan glippen. En dan steken. Niet in z’n borst of wat dan ook, dat werkt niet. Nee, je moet in de zachte

delen steken: in z'n ogen, in z'n nek, z'n hals of in z'n slaap. Hard en diep. En blijven steken. Niet stoppen.'

Met stijgende verbijstering had Leonie hem aangehoord. Ze keek op en speurde in Serges gezicht naar iets van bluf, een stoeremannentrekje of een relativerend lachje. Maar zijn gezicht stond ernstig, deze jongen meende wat hij zei. Voor hem was dit de gewoonste zaak ter wereld. Hij sprak zonder bravoure of agressie. Legde heel zakelijk uit hoe je iemand zo accuraat mogelijk kon doden, alsof hij uiteenzette hoe je een wasdroger instelde.

Serge was zich niet bewust van Leonies verwondering. Hij zette zijn flesje cola aan zijn mond, dronk het leeg en hield het omhoog. 'Ook een wapen.' Hij pakte het bij de hals en sloeg er kletsend mee in zijn geopende hand. 'Maar nooit zó slaan. Als je zo iemand hard op z'n hoofd mept, heb je kans dat het flesje breekt en dan heb je geen wapen meer. Nee,' hij vouwde zijn hand om de buik van het flesje en maakte op en neer stotende bewegingen, alsof hij een paal de grond in hamerde. 'Zó. Met de bodem op de bovenkant van zijn schedel stoten, tot ie zakt.'

'Zakt?' herhaalde Leonie weifelend.

'Ja, zakt. Tegenstanders moeten zakken. Outgaan. Neergaan.'

Hij zette het colaflesje op tafel. 'En dat kan je overal mee doen. In de kroeg met een biljartkeu, in een restaurant met de pepermolen of op straat met een baksteen. Maar altijd stóten, boven op z'n schedel, of recht op z'n neus, of in z'n ogen.' Hij keek haar aan om te zien of ze het begreep en vervolgde: 'Maar de kracht, de power, die zit in jezelf; als je vecht moet je willen doden, niet verdedigen, niet uitschakelen, nee, dóden. Je tegenstander moet dood. Die bereidheid moet je hebben.' Hij schopte tegen de tafelpoot. 'Daarom moet je ook altijd harde schoenen dragen. Laat 'ns zien? Wat heb je aan?'

Leonie stak haar voet omhoog en toonde een van haar bovenmaatse legerkistjes.

Serge schudde zijn hoofd. 'Daar heb je niks an. Te lomp. Ge-

wone harde schoenen moet je hebben. Mag best een hakje hebben, beter zelfs, want die kun je uittrekken en met de naaldhak iemand een paar gaten in z'n kop slaan. Hoe dan ook, schoenen moeten stevige neuzen hebben en het liefst een beetje puntig.' Hij stond op van de bank en omvatte met twee handen zijn geslacht. 'Hier moet je 'm raken. Uit alle macht. Loei hard. Recht in z'n ballen. Dan klapt ie dubbel en komt z'n nek vrij. Met een fles of een baksteen kun je 'm dan finishen.'

Leonie knikte langzaam. 'Finishen...'

Leonie ging volledig op in haar rol. Met name waar het ging over het recht op een woning en de herverdeling van bezit, voelde ze begrip voor de standpunten van Juskomort. Ze trok mee de straat op en nam deel aan de demonstraties. Evenals zij met een zakdoek voor haar mond tegen het traangas en een bivakmuts tegen de filmende politiecamera's. Maar terwijl de krakers barricades van brandende autobanden opwierpen en stenen naar de mobiele eenheid smeten, maakte Leonie foto's met haar iPhone.

Het was een vreemde, ambivalente ervaring: als undercover-journalist voelde ze de spanning van haar geheime jacht naar de feiten. Daarbij stond ze aan de kant van de rechtsstaat. Maar wanneer ze bij een charge van de politie te paard tussen een troep krakers rende voor haar leven, voelde ze ziedende haat jegens haar achtervolgers en kon ze zich nauwelijks bedwingen om ook met stenen te gaan gooien. Aan het eind van de dag lag ze samen met de groep in de hal van de bank op oude matrassen bij te komen van alle opwinding. 's Avonds aten ze, omringd door kratten bier, goedkope afhaalpizza's bij het licht van gaslampen. Naarmate de avond vorderde, werd er met toenemende heftigheid gediscussieerd over het politieoptreden, over alternatieve aanvalstactieken en nieuwe kraakobjecten.

Dag in dag uit leefde ze in het onverwarmde, vervuilde bank-

gebouw en het viel haar met de dag zwaarder. Het ongezonde eten, de overal aanwezige wiet- en sigarettenrook, de drank en vooral de rigide en agressieve manier van redeneren van deze mensen. Hoe beter ze de krakers leerde kennen, hoe meer moeite ze kreeg om begrip voor hun denkbeelden te blijven voelen.

Het waren de lessen van Serge die haar op de been hielden. In de kelder, tussen de reusachtige stalen deuren van de lege bankkluizen, trainde hij Leonie elke dag in een manier van vechten die bestond uit zo onverwacht mogelijk slaan, schoppen, breken en steken.

Voor Leonie was dat het hoogtepunt van de dag. Serges basale, louter op winnen gerichte manier van denken stond ver van haar af, maar ze kreeg er steeds meer begrip voor. Bovendien was hij, op een cynische manier, heel geestig en zijn straatvechttraining gaf haar fysieke kracht en dat voelde lekker. Het was geen judo, of karate. Het had niets met sport te maken. Het was vals en gemeen. De kunst was om jezelf vrij te vechten uit de meest onmogelijke posities en toch nog te winnen. Het was vechten met maar één doel: overleven.

Toen Leonie zich op een ochtend in het toilet stond te wassen trilde haar telefoon. Ze schrok. Haastig groef ze hem uit haar zak. In het display lichtte een foto op van een kwaadaardige bulldog. *Passerotte*. Snel nam ze op. ‘Merde! Chef!’ fluisterde ze verontwaardigd. ‘Ik zit midden in die klus. Wat is er? Waarom bel je me? Ik-’

‘Ik bel je omdat ik wil weten waar je mee bezig bent.’

‘Wat? Hoezo?’

‘Je zit al veel te lang op die job. Als je in die drie weken je werk hebt gedaan, weet je allang wat je moet weten. Je hebt je verhaal en je hebt waarschijnlijk meer foto’s dan we ooit kunnen plaatsen. Dus wat doe je daar nog?’

Goede vraag. Daar had ze even geen antwoord op. Maar Passerotte gaf haar geen tijd om na te denken. ‘Ik wil dat je terugkomt. Vandaag.’

Zonder antwoord af te wachten verbrak hij de verbinding.

‘Koffietje doen?’ vroeg ze toen ze even later Serges kamer binnenkwam.

‘Lekker.’ Hij gooide de dekens opzij en kwam uit bed. Terwijl hij zijn spijkerbroek aantrok, sloeg Leonie hem gade. Dit was de laatste keer dat ze hem zou zien. Zijn spottende grijns met de sterke witte tanden, zijn stoffige zwarte haar, zijn stevige benen, zijn platte gespierde buik. Serge zou verdwijnen uit haar leven.

Op het terras van de Bar des Sports, tegenover het bankgebouw, bracht de ober hun koffie en croissants.

In een toestend gebaar hief Leonie haar koffie. ‘Santé, beschermengel.’

Met een frons nam hij haar op. ‘Wat is er? Wat bedoel je?’

‘Allez,’ hield Leonie aan en bewoog haar kopje uitnodigend naar hem toe. ‘Chin!’

Schouderophalend tikte hij zijn kopje tegen het hare. ‘Santé.’

‘Ik ga weg,’ zei Leonie.

Hij schrok op. ‘Hè? Waarom? Waarheen?’

‘Ik heb een klus. Ik moet aan de slag.’

‘O? Wat voor klus?’

‘Ik schrijf. Voor *Le Figaro*.’

Ongelovig keek hij haar aan. ‘Jij? Over wat dan? Wat moet je doen?’

‘Ik moet mijn verhaal maken...’ Ze aarzelde even. Toen joeg ze de kogel door de kerk. ‘Over jullie.’

Hij zoog zijn adem naar binnen. ‘Merde...’ fluisterde hij.

‘Het wordt een positief verhaal,’ haastte Leonie zich. ‘Echt, maak je geen zorgen. Ik sta achter jullie. Ik ben het eens met jullie ideeën, niet over de uitvoering ervan, dat is wat anders. Maar het wordt een eerlijk, objectief verhaal. Ik noem niemand

bij naam en er komen geen herkenbare foto's van jullie bij. Heus, dit is een kans om eindelijk eens positief in het nieuws te zijn, dit zal het imago van Juskomort zeker goeddoen.'

Serge zette zijn kopje neer en hield zijn blik op de grond gericht. Hij knikte zwijgend. Een tijdje bleef hij zo zitten. Toen keek hij op. 'Kom je terug?'

Langzaam schudde ze haar hoofd. Ze voelde een brok in haar keel komen. 'Nee,' antwoordde ze zacht, 'dat denk ik niet.' Voordat hij kon reageren stond ze op en kuste hem op zijn wang. 'Dag, lieve Serge,' fluisterde ze, 'dank je wel. Voor alles.'

Hoofdstuk 3

In de taxi naar huis voelde ze zich een mijnwerker die na maanden was bevrijd uit een mijnschacht. Thuis, voor het eerst sinds weken onder de douche, kreunde ze van verrukking onder de hete waterstroom. Ze boende zich schoon en waste de zwarte verf zo veel mogelijk uit haar haar. *Schone kleren! Schone lakens! Vanavond eindelijk weer 'ns lekker uit eten, met vrienden, in een gezellige bistro! Maar eerst mijn verhaal!* Aan het eind van de ochtend kleedde ze zich aan en nam een taxi naar het Figaro-gebouw.

Toen ze de redactieafdeling binnenliep, stond Passerotte haar op te wachten. Hij wierp een verstoorde blik op zijn horloge. 'Halfeen...' zei hij toornig. 'Láát, Fougard.'

Leonie grijnsde. 'Je bent een slechte acteur, chef.'

Passerotte liep op haar af en omhelsde haar. 'Fijn dat je weer terug bent, Fougard.' Hij duwde haar iets van zich af en nam haar van top tot teen op. 'En zo te zien redelijk onbeschadigd...'

Leonie grinnikte. 'Uiterlijk wel, in elk geval.'

Hij klopte haar op haar schouder. 'Sorry, dat ik je even uit je rol moest blaffen met m'n telefoontje. Maar ik had het idee dat je er iets te diep in aan het raken was bij die krakers.' Hij keek haar even afwachtend aan. 'Nou,' spoorde hij haar aan toen ze niet reageerde, 'vertel, hoe was het? Wat kunnen we verwachten? Heb je je verhaal?'

Ze zette haar rugzak op haar bureau. 'M'n verhaal dendert door m'n kop. Als jij me met rust zou laten, kon ik beginnen. Ik wil niets liever dan het eruit rammen.'

'Hou het nog maar even vast. We gaan eerst eten. Ik wil alles horen.' Hij greep zijn jasje van de stoel. 'Kom, we zijn al laat.'

Uur na uur had Leonie zitten tikken. Zonder zichzelf rust te gunnen had ze in één lange, vlammeende eruptie haar reportage voltooid en die aan haar chef gemaild. De rest van de avond hadden ze telefonisch heen en weer zitten bakkeleien. Passerotte had willen nuanceren op punten waar Leonie juist voor de rauwe, emotionele benadering had gekozen en bij andere onderdelen was het juist weer andersom. Pas tegen twaalf uur 's avonds was Leonies verhaal naar beider tevredenheid geredigeerd en besloot Passerotte er de eerstvolgende editie mee te openen.

Toen de deuren van het *Figaro*-gebouw zich achter Leonie sloten, was het al ver na middernacht. Ze zoog de avondlucht diep in haar longen en liet die langzaam weer ontsnappen. *Wauw... Wat een nacht...*

Ze stak het trottoir over om een taxi aan te houden. Plotse-ling werd ze van achteren vastgegrepen. Ze wilde gillen, maar er werd een hand over haar mond geslagen en een andere om haar keel. Ze voelde hoe ze door twee mannen werd vastgepakt en meegesleurd. In paniek probeerde ze zich los te rukken, maar ze was kansloos. De twee kerels sleepten haar mee achter een bouwkeet en drukten haar tegen de muur.

Uit de schaduw stapte een derde man. Groot en breed pos-teerde hij zich voor haar. *Sudden!*

‘Zo,’ raspte hij. ‘Dus jij wou mij verlinken?’ Met de hand nog steeds over haar mond probeerde Leonie wanhopig nee te schud-den.

Sudden strekte zijn arm en spreidde zijn wijs- en middelvin-ger vlak voor haar gezicht. Ze keek naar de vingers. Ze waren dik en smerig en er zaten zwarte rouwranden onder de nagels. ‘Als jij ook maar één geluid maakt,’ siste hij, ‘steek ik allebei je ogen uit.’ Hij stootte even naar voren. Ze klemde haar ogen dicht en voelde de vingertoppen tegen haar oogleden stoten.

‘Zo dus. Maar dan honderd keer zo hard. Kun je je voorstellen wat er dan gebeurt?’

Ze knikte. Ze kon zich dat goed voorstellen.

‘Mooi zo. Laat maar los, jongens.’

De twee mannen stapten opzij. Leonie herkende twee krakers uit de harde kern. Een neanderthaler die Hulk werd genoemd en een oversekste skinhead die werd aangesproken als Fighter.

Met zijn bleekblauwe vissenogen nam Sudden haar op alsof hij haar voor het eerst zag. ‘Jij bent een vuile verraaiër. Wanneer komt dat stuk van jou in de krant?’

‘Nee, nee,’ stamelde Leonie, ‘jullie komen er helemaal niet in. Niet met je naam! En ook niet met foto’s! Ik–’

‘Weet jij waarom ze mij Sudden noemen, bitch?’ onderbrak hij haar.

Leonie schudde haar hoofd.

‘Dat is een afkorting van Sudden Death. Weet je wat dat betekent?’

Leonie knikte.

‘Ik zal je zeggen wat jij gaat doen. Jij gaat die krant van jou bellen dat er géén stuk van ons in komt. Als ik ook maar één letter over ons lees, sla ik je verrot. Zo waar als ik hier sta. Ik breek elk bot in je flikker.’

‘Héél goed,’ zei de man die Fighter werd genoemd. ‘Dat zal je leren, kreng.’ Hij stapte naar voren. ‘En laat nou maar ’ns zien wat je in dat bloesje van je hebt.’ Hij stak zijn hand uit om Leonies blouse kapot te rukken.

‘Stop!’

Leonie schrok op.

Achter haar aanvallers stond een man. Hij had zwart haar en droeg een leren jack. Toen hij in het licht van de straatlantaarns stapte, herkende ze hem. *Serge!*

‘Laat haar met rust,’ beval hij. ‘Ze is geen verrader. Integendeel, haar verhaal is goed voor ons.’

‘Waar bemoei jij je mee, slijmerd!’ riep Fighter. ‘Alleen omdat jij haar genaaid hebt?’

Serge ging voor hem staan. ‘Zij is oké. Haar verhaal is oké. Wij

worden niet vermeld, maar Juskomort krijgt positieve publiciteit. Laat haar los, Fighter.’

Fighters hand gleed naar zijn achterzak en kwam er weer uit met een groot model stiletto. Met een dreigende klik knipte hij hem open. Lantaarnlicht reflecteerde op het mes. Meteen haalde Serge uit en gaf hem met zijn geopende handpalm een bovenwaartse stoot op zijn neus. Fighters hoofd knakte achterover en Serge liet een snelle linkse hoek los op zijn nieren.

Terwijl Fighter naar de grond zakte, draaide Serge zich vliegensvlug om en dook opzij voor een aanstormende vuistslag van Hulk de neanderthaler. In dezelfde beweging gaf hij een verbrijzelende trap tegen diens knieschijf. Hulk slaakte een gil en wilde naar zijn pijnlijke knie grijpen, maar Serge sloeg hem met zijn volle vuist in zijn maag. Het gegil ging over in een soort kotsgeluid en Hulk zeeg ineem.

Sudden stapte naar voren. Met zijn ogen half dichtgeknepen keek hij Serge aan. ‘Jij bent dood, klootzak,’ siste hij met een stem dik van woede. ‘Alleen weet je dat nog niet.’ Onder het spreken trok hij een ploertendoder uit zijn zak. Hij drukte op een knopje en een lange veer schoot naar buiten. De loden bal aan het einde schommelde dreigend heen en weer. ‘Ik sla je tot pulp,’ gromde Sudden. ‘Als ik met je klaar ben, zal zelfs je moeder je niet meer herkennen.’

Serge reageerde niet. Zwijgend deed hij een stap achteruit, ervoor zorgend dat hij buiten de slagradius van de ploertendoder bleef.

Leonie drukte zich zo plat mogelijk tegen de muur. Wat kon ze doen?!

Plotseling greep Serge een handvol munten uit zijn zak en smet die met kracht in het gelaat van zijn aanvaller. De eurostukken hagelden in zijn gezicht, rolden rinkelend over de stoeptegels. In een reflex hief Sudden zijn arm om zich te beschermen. Meteen sprong Serge omhoog en gaf een high kick tegen de hand met de ploertendoder. Met een kreet van pijn struikelde

Sudden achteruit. Leonie sprong naar voren, zette haar handen tegen de massieve schouders en gaf hem uit alle macht een duw. Het voelde alsof ze een boekenkast omverduwde. Serge stapte opzij als een matador die een stier laat passeren en trapte hem hard in zijn knieholte. Sudden struikelde langs hem heen en Serge liet zijn hand als een valbijl neerdalen in de dikke nek. De grote straatvechter produceerde het geluid van een brakende koe en sloeg languit tegen de stoeptegels.

Serge bukte zich over hem heen om te zien of hij nog op zou staan. Toen dat niet het geval bleek, rechtte hij zijn rug en keek Leonie met scheefgehouden hoofd aan. Langzaam verspreidde zich een grijns over zijn gezicht. Terwijl hij zijn handen afsloeg, alsof hij er zand van afklopte, liep hij naar haar toe. ‘Mooi stukje teamwork,’ lachte hij.

Leonie produceerde een beverige glimlachje. ‘Merci. Blij je te zien, Serge.’

Hij hief zijn hand in de lucht. ‘Goed gedaan, meisje.’

Kletsend sloeg ze haar hand tegen de zijne. ‘Anders jij wel!’

Een dag later stond Leonies inside story op de voorpagina van de *Figaro*. Haar verhaal werd doorgeplaatst in andere kranten, in magazines en op nieuwssites, en maakte veel discussie los. Leonie werd over de kraakbeweging geïnterviewd op radio en televisie, en tot haar eigen verrassing leidde haar reportage ertoe dat de aanscherping van de antikraakwet werd uitgesteld.

Hoofdstuk 4

(een jaar later)

‘Over enkele minuten landen wij op het Ajaccio Airport. Lokale tijd is elf uur vierentwintig. Het is onbewolkt en de temperatuur is zesentwintig graden Celcius.’

Aan het slot van zijn dienstmededeling permitteerde de gezagvoerder van Air France vlucht A3376 naar Ajaccio zich een grapje. ‘Indien u in het bezit bent van de Franse nationaliteit, is het op Corsica raadzaam dit niet al te zeer tot uiting te brengen.’

Niemand lachte.

Terwijl het toestel de landing inzette, vouwde Serge zijn krant op en schoof hem in de stoelzak. ‘Moet je meteen al aan de bak, of hebben we nog even?’

‘M’n eerste afspraak is pas maandagmiddag,’ antwoordde Leonie. ‘Het is nu vrijdag, dus we hebben nog drie hele dagen om te luieren en te zwemmen en niks te doen.’

‘Hmm... Heerlijk. Tof trouwens van je chef dat we zijn vakantiehuis mogen gebruiken. Geen gedoe met hotels en zo...’

‘Nou, het is niet zijn huis. Het is meer van een vriend van een neef van een oom, zoiets. Maar we hebben het helemaal voor onszelf. Heerlijk. Ik heb er ontzettende zin in!’

‘Cabin crew prepare for landing,’ klonk het door de speakers.

‘Wel een signaal,’ grinnikte Serge, terwijl hij de Fiat Punto naar z’n vierde versnelling schakelde, ‘dat de Corsicaanse Avis voornamelijk Italiaanse auto’s aanbiedt.’

‘Ja,’ lachte Leonie. Ze toetste het adres in en klikte de routeplanner vast op het dashboard. ‘Inderdaad. Corsica is eeuwen-

lang Italiaans geweest. Maar ondanks dat die hun probleem-kindje tweehonderdvijftig jaar geleden aan de Fransen hebben doorgeschoven, hebben veel Corsicanen het nog steeds over “de bezetter” als ze Frankrijk bedoelen.’

‘Eigenzinnige eilanders,’ zei Serge. ‘Ik mag dat wel...’

‘Ik ook, maar onderschat ze niet: Corsica is klein, maar het is een van de gewelddadigste regio’s van Europa. Die FLNC heeft hier al duizenden aanslagen gepleegd. En er wordt er bijna nooit een opgelost.’

Serge grijnsde. ‘Dat doen ze goed, dan.’

‘Nou, dat valt wel tegen. Er wordt gezegd dat ze hun politieke doelstellingen niet meer zo boeiend vinden en dat ze zich tegenwoordig meer bezighouden met drugs, wapenhandel en onroerend goed. En behoorlijk succesvol ook.’

‘Heavy shit.’

‘Behoorlijk, ja. En lastig in kaart te brengen. Die FLNC is aan het uiteenvallen in verschillende bendes van rivaliserende clans. Iedereen schijnt hier wel op een of andere manier familie van elkaar te zijn.’

‘En die slangenuil, daar mag jij induiken van Passerotte?’

Hij schakelde terug en stuurde voorzichtig langs een boer met een kudde schapen. Door het geopende portierraam woei gemekker en geklingklong van bellen naar binnen.

‘Ja, hij wil een achtergrondverhaal à la Juskomort.’ Leonie boog zich naar hem toe en kuste zijn wang. ‘Maar eerst gaan we een paar dagen genieten. Van elkaar en van al dit heerlijks hier.’

Hij streelde haar hand. ‘Kijk maar uit met die lui hier, Tijger-tje. Ik wil graag nog heel lang van je houden...’

Het vakantiehuis bleek een oud schapenboerderijtje met uitzicht op zee, dat met zorg was gerestaureerd en van alle gemakken voorzien, inclusief hemelsblauw zwembad. Het huis lag aan de voet van een berghelling die was begroeid met pijnbomen. Overal hoorde je het geluid van krekels. Aan het einde van de

tuin voerde een in de rotsen uitgehouwen trap naar het strand.

‘Wauw...’ Serge stond aan de rand van het terras en keek uit over de zee die zich uitstreckte tot aan de einder. Zon en hemel kleurden het water in een tint turquoise die op de plaatsen waar het dieper was overging in donkerblauw. ‘Jezus! Wat een einde-loos mooie plek!’ Hij snoof. ‘Ruik eens! Die dikke honinglucht!’ Hij wees. ‘Dat moet van die gele bloemen daar zijn!’

Leonie kwam naast hem staan. Hij sloeg een arm om haar heen. ‘Allemachtig,’ fluisterde ze. ‘Wat zijn wij een bofkonten.’

‘Kom!’ Hij greep haar hand. ‘We gaan zwemmen!’

‘M’n bikini zit nog in de koffer...’

‘Naaktzwemmen, Tjigertje, we hebben een privéstrand!’

Met drie treden tegelijk renden ze de stenen trap af. Het ge-luid van de golven op het strand werd luider. Beneden gooiden ze hun kleren van zich af en doken naakt de branding in.

In zee nam Serge Leonie in zijn armen en droeg haar naar dieper water. Hij zoende haar op haar mond. ‘Jij bent het beste wat me ooit is overkomen, lieverd,’ fluisterde hij.

Ze klemde haar armen om hem heen en drukte zich tegen hem aan. ‘Wil je alsjeblieft nooit weggaan, lieve Serge? Ik wil graag héél lang bij je blijven.’

Serge ontwaakte door het gekwinkeleer van de vogels. Roerloos, met gesloten ogen, bleef hij liggen. *Waar ben ik.* Hij tastte rond in zijn geheugen. Toen ving hij het geluid van de golfslag op het strand. *Corsica.* Hij opende zijn ogen. Het geluid van de bran-ding vermengde zich met de regelmatige ademhaling naast hem. Hij keek opzij.

In de schemering ontwaarde hij een verwarde bos krullen op het kussen. Zonder dat hij zich daarvan bewust was, kreeg zijn gelaat een vertederde uitdrukking. Voorzichtig, om haar niet te wekken, gleden hij onder het dekbed vandaan, griste zijn jeans

van de stoel en sloop muisstil de kamer uit.

In de woonkamer opende hij de terrasdeuren en stapte naar buiten. De tegels voelden aangenaam koel onder zijn blote voeten. Hij rekte zich uit en snoof de lucht op. Hij rook een mengeling van berglucht, de harsige geur van de pijnbomen rond het huis, een vleug wilde tijm en vissige zeelucht. Onder de indruk liep hij naar de rand van het terras.

De zon was nog maar net op, waardoor de zee in plaats van azuurgroen nog donkerblauw was. Aan de horizon kleurde de hemel van wit naar een ijl lichtblauw. Er wikte een meeuw door de lucht, zijn vleugels vingten licht bij elke slag. Een vissersbootje tufte in een rechte lijn naar een eilandje dat om de bocht van de baai lag. In een rustig ritme spatten de golven op het strand en vloeiden schuimend terug met een dof onderwatergeroffel als het terugrollende water de keien de zee weer in trok. Een kalme ademhaling, alsof moeder aarde zelf een oogje in het zeil hield.

Geïmponeerd bleef Serge staan kijken. Na enige tijd liep hij, hoofdschuddend over zoveel schoonheid, naar de keuken om ontbijt te maken.

Toen hij buitenkwam met een dienblad met twee glazen sinaas-appelsap, twee cappuccino's en een mandje croissants, stapte Leonie juist slaperig het terras op. Ze droeg alleen een t-shirt en een slipje en wreef in haar ogen. Nog maar half wakker keek ze om zich heen. 'Bonjour, chérie.'

'Wat een timing!' lachte Serge terwijl hij het dienblad op een van de ligstoelen zette.

Leonie rekte zich uit en geeuwde. 'Wat is het hier mooi.'

Hij nam haar in zijn armen en kustte haar. 'Absoluut. Paradijslijk mooi. Maar nog lang niet zo mooi als jij...'

Zachtjes in zichzelf neuriënd stond Leonie de ontbijtborden af te spoelen toen er buiten een kreet klonk. 'Schat!'

Ze boog zich uit het keukenraam. 'Ja?'

‘Kom ’ns kijken!’

Ze draaide de kraan dicht en liep het terras op.

‘Hier!’ Serge stond aan de zijkant van het boerderijtje en wenkte haar. ‘Kom! Dit moet je zien! Niet te geloven!’

Ze liep onder een verweerde stenen poort door en betrad de tuin.

‘Kijk!’ Opgewonden wees Serge naar een aantal bomen met dikke oranje vruchten. ‘Een sinaasappelboomgaard! En ze zijn hartstikke rijp! Morgen persen we jus d’orange van eigen sinaasappels!’

Leonie liep naar een boom en plukte een sinaasappel. ‘Niet te geloven!’ Ze lachte. ‘Magisch. Ik ken die dingen alleen maar van de groenteboer. Heb me nooit gerealiseerd dat ze ook echt aan bomen groeien.’

‘Kom,’ zei Serge, ‘dan plukken we d’r een stel voor morgenochtend.’

Leonie keek op haar horloge. ‘Doe jij maar, lieverd. Ik moet weg. Ik zou om twaalf uur in de Dauphin Bleu zijn voor Dubreuil.’

‘Oké.’ Hij kuste haar. ‘Maar doe alsjeblieft voorzichtig. Die Corsicanen rijden als gekken.’

‘Ça marche, chérie, tot vanmiddag.’

Francesco hield van de geur van benzine. Het deed hem denken aan vroeger, bij zijn vader in het schuurtje als die aan zijn Vespa sleutelde. Daarom rook hij eerst even aan de fles voordat hij de lont aanstak. Toen bracht hij zijn arm naar achteren en wierp de brandende fles met een krachtige zwaai het bos in. Met een klap spatte die uiteen tegen een rots en meteen verspreidde zich een baaierd van vlammen tussen de kurkdroge dennenbomen.

Het vuur greep razendsnel om zich heen. Knetterend begon het vergeelde gras overal te branden.

Francesco pakte zijn helm, schoof hem over zijn hoofd en stapte op zijn Yamaha. Met een krachtige trap kickstartte hij de motor. Hij rukte aan zijn handvat, zond een paar triomfantelijke motorbrullen naar de hemel en scheurde de helling af.

Onder het rijden koos hij een snelkiestoets op zijn stuurtelefoon. Ironisch genoeg zigzagde hij juist langs het zwartmarmeren monument voor de Pompiers sappeurs die hier vielen in hun strijd tegen de vlammen, toen er werd opgenomen: ‘Ja?’

‘Het fikt!’ riep hij opgewonden in zijn headset.

‘Goed zo.’ Kalm werd aan de andere kant de verbinding verbroken.

‘Ik zet dit even in de schaduw.’ Dubreuil schoof het kommetje met rivierkreeftjesboter achter de wijnkoeler. Het was nog niet eens twaalf uur, maar op het terras van viersterrenhotel Le Dauphin Bleu was het al behoorlijk heet.

‘Goed idee,’ zei Leonie. Ze verschoof haar stoel, zodat ze wat meer onder de parasol kwam te zitten. ‘Maar over wat voor wapens beschikken ze? Waar komen die vandaan?’

Jean Dubreuil was jaren geleden uit Parijs naar het ‘Île de Beauté’ verkast om als verslaggever voor de *Corse-Matin* te gaan werken. Als er één man was die Leonie verder kon helpen, was het deze oude rot. Hij had een rond, vriendelijk gezicht dat momenteel door de warmte een beetje rood was aangelopen. Op twee randjes muisgrijs haar aan de zijkanten van zijn hoofd na, was hij zo kaal als een biljartbal. Hij compenseerde dit met een forse peper- en zoutkleurige hangsnor, die hij regelmatig moest bijknippen om zijn mond haarvrij te houden. In de loop der jaren was hij een liefhebber geworden van de verrukkingen van de Corsicaanse cuisine. Hetgeen aan zijn postuur niet geheel onopgemerkt voorbij was gegaan. Omdat zijn linkeroog een andere kant op keek dan zijn rechter, wist je nooit in welk oog je moest kijken als

je met hem sprak. Maar wanneer je hem wat beter leerde kennen, wist je dat het zijn rechteroog was waar je het tegen had. Daar sprak liefde uit, en warmte en een milde vorm van genialiteit.

‘Ik heb rechtsdraaiende hersens,’ placht Dubreuil over zichzelf te zeggen. ‘Links zie ik cijfers en intriges. Rechts zie ik lekker eten en mooie vrouwen. Links verdien ik geld, rechts geef ik het uit. En dat laatste, daar ben ik het beste in. Andersom was beter geweest, maar goed. Ik doe het er maar mee.’

Achter dit goedmoedige voorkomen school echter een ervaren journalist met een ontzagwekkend netwerk en een uitgebreide dossierkennis. Hij trok de fles Comte Peraldi tussen de ijsblokjes vandaan en monsterde met welgevallen de jaargang op het etiket.

‘Mmm... Een verse. Nog geen halfjaar oud. Dat doen we goed, Leo. We zijn weer hard aan ’t werk...’ Tevreden brommend als een hommel aan een bloemstengel vulde hij hun glazen met koele rosé. ‘Wat voor wapens heeft de FLNC? Tja, een allegaartje...’ Hij liet de wijn door zijn glas walsen. ‘Maar geen zwaar spul. Het hotste wat ze hebben is een stelletje M79-granaatwerpers. Het liefst gebruiken ze M16-assault rifles, maar de meeste van die jongens moeten het doen met van die afgeragde AK47’s.’ Hij grinnikte. ‘Geen idee uit welk godvergeten oord ze die vandaan halen. Het nieuwe spul komt binnen via Marseille. Maar ze krijgen ook wapens uit Antwerpen en uit—’

‘Jean, wat is dát?’ onderbrak Leonie hem en wees op een wolk roodgloeiende vonkjes in de lucht boven hen. Langzaam dwarrelden ze naar beneden en doofden met zacht gesis op het zwembadwater, waar ze als kleine zwarte houtskoolbootjes bleven ronddobberen. Terwijl Leonie ernaar wees, landden er ook enkele vonkjes op hun kreeft met ravigottesaus.

‘O,’ stelde Dubreuil haar gerust en klopte met zijn servet een vonkje van zijn omvangrijke buik, ‘een bosbrand. Ze hebben weer ergens een stel pijnbomen in de hens gestoken.’ Hij nam een slok van zijn rosé en slurpte die genietend naar binnen. ‘Pro-

jectontwikkelaars.’ Hij sprak het woord uit alsof hij een haarbal uitbraakte. ‘Ze doen niet anders. Een ongelukje, zogenaamd met een achteloos weggegooide sigarettenpeuk. Een prachtig stuk wilde natuur wordt platgebrand en ze kunnen weer een villapark bouwen. Dat ze dan voor de hoofdprijs verkopen. Aan de Russen, of all people.’

Leonie was opgestaan en tuurde met haar hand boven haar ogen naar de bergen in de verte.

‘Niks aan de hand,’ stelde Dubreuil haar gerust. ‘Dat is hier kilometers vandaan. Dat gebeurt hier dagelijks...’

Opeens drong de locatie van de vuurhaard tot Leonie door. Haar adem stakte. Even werd het doodstil in haar hoofd. Toen sloeg de histerie toe. Ze schreeuwde het uit. ‘Serge!’

Met een van angst vertrokken gezicht draaide ze zich om, griste haar autosleutels van tafel en rende het terras af.

‘Serge!’ Woest om zich heen schoppend vocht Leonie om los te komen. Maar de twee gendarmes hadden haar stevig in hun greep.

In een haarspeldbocht in de bergweg was ze op een wegversperring gestuit. Omdat ze veel te hard reed was ze met haar huurauto remmend en slippend tegen een dwars over de weg opgestelde patrouillewagen geknald. Twee agenten hadden haar uit de auto getrokken.

‘Serge!’ gilte ze weer en probeerde zich uit alle macht los te rukken. ‘Laat me los! Mijn vriend! Mijn vriend is daar!’

‘Kalm, kalm,’ suste de grootste van de twee. ‘Als u rustig bent, brengen we u zo ver als toegestaan. Maar kalmeert u eerst, astublijft.’

‘Ik ben kalm!’ gilte Leonie. ‘Help me! Ik moet naar hem toe! Hij moet daar weg!’ De mannen wisselden een blik en lieten hun greep iets vieren. Toen Leonie geen aanstalten meer maakte om

te ontsnappen, lieten ze haar los. De grote gendarme liep naar zijn motor. ‘Neemt u plaats achterop. We brengen u zo dichtbij als verantwoord is.’

Hij reed hard. De motor hing schuin in de bochten. Ze sloeg haar armen om zijn middel en drukte zich tegen de brede rug. Over zijn blauw geüniformeerde schouder zag ze zwartgrijze rookwolken de lucht in kolken. Terwijl er nog geen vuur te zien was, voelde ze de hitte al op haar wangen. Toen ze een bocht om scheurden, zag ze een muur van bulderende oranje vlammen, hoger dan de hemel. Het boerderijtje was veranderd in een knetterende vuurzee. Eromheen heerste chaos. Brandweerwagens stonden dwars door elkaar, de zwaailichten nog aan.

Over het terras waar ze die ochtend zo romantisch hadden ontbeten, lagen brandslangen kriskras uitgerold. Gehelmede spuitgasten probeerden met vier stralen tegelijk de hoog opplaaierende vlammen te bedwingen. Er klonk geroep, gevloek en over en weer geschreeuwde commando’s.

Maar het vuur loeide alleen maar hoger en hoger, alsof de mannen er benzine op spoten in plaats van water.

De hitte werd zo verzengend dat de blussers zich moesten rugtrekken. Een commandant hield met een hand zijn oor dicht en brulde in zijn portofoon. ‘Waar blijven die verdomde Canadairs! We trekken het niet! Kom op met die dingen!’ Hij werd overstemd door een hoge dennenboom die van top tot teen in brand stond en onder luid gekraak begon om te vallen. Als een reusachtig vlammend zwaard kliefde hij het dak van het boerderijtje in tweeën. Een fontein van gloeiende vonken spatte naar de hemel. In het huisje klonk een serie explosies toen de gasflessen in de keuken ontploften.

Vloekend en naar elkaar schreeuwend lieten de brandweermannen hun spuitende slangen vallen. Rennend, hun gezicht bedekkend tegen de roodgloeiende vonkenregen, zochten ze een veilig heenkomen.

Een uur later was alles voorbij. Door een waas van rook en tranen zag Leo hoe vier brandweermannen een lang zwart voorwerp uit de smeulende puinhoop droegen. Er kringelden grijze rookwolkjes vanaf.

Bij de ambulance schoven ze het voorzichtig in een gereedliggende bodybag en ritsten die dicht.

Leonies gezicht had de kleur van een lijkwade, waardoor de diepe, blauwzwarte wallen onder haar ogen scherp afstaken. Dubreuil had haar bij zich in huis genomen, maar ze had al dagenlang nauwelijks geslapen. Zodra ze haar ogen sloot, zag ze de loeiende vlammen, het instortende huis. En Serge. Zijn afschuwelijke einde. De brand was achter het huis ontstaan en had daarmee de enige vluchtweg naar de zee afgesneden. In een wanhoopspoging had hij het bad vol laten lopen en zich ademend door een stuk tuinslang geprobeerd te redden. Zijn laatste ogenblikken moeten vreselijk zijn geweest. Had hij pijn geleden? Of was hij al snel bewusteloos geraakt door de rook?

Als er al sprake was van 'voelen', dan voelde Leonie zich vol met leegte. Een holle buis. Zonder begin en zonder einde. Zonder Serge was er geen toekomst. En eigenlijk ook geen verleden, want wanneer ze aan vroeger dacht, werd ze overweldigd door een golf verdriet die zich als een spijkerbal vastvrat in haar maag.

Gisteravond had Dubreuil haar voorzien van een verboden pil, waar je zelfs een brontosaurus mee onder zeil krijgt en vannacht had ze voor het eerst een paar uur achter elkaar geslapen.

Nu zaten ze op het terras van de Bar Napoleon in Ajaccio. Als een natte krant hing Leonie in haar stoel. Met roodomrande ogen achter haar donkere bril starde ze niets ziend naar de rij auto's die langzaam voorbijtrok in de middagfile.

Ze nam een slokje koffie. Met een hand die trilde, plaatste ze het kopje terug op het schoteltje. ‘Wie,’ raspte ze met verstikte stem. ‘Wie heeft dit gedaan, Jean?’ Haar gezicht stond verbeterd.

‘Dit soort acties komen nooit vanuit hier,’ antwoordde Dubreuil. ‘Het is wel de FLNC, maar voor hen zijn dit klusjes. Die ze aanpakken omdat ze geld nodig hebben. En er zit hier geen geld. Geld komt van het vasteland. Altijd.’ Hij stak zijn hand op naar de ober voor nog twee cappuccino’s. ‘Die bosbranden, dat betekent onroerend goed. En onroerend goed komt van het vasteland. Marseille misschien.’

Leonie knikte wezenloos. Het was niet duidelijk of ze hem had gehoord. Ze bleef in het niets staren. Opeens vroeg ze: ‘Heb jij daar contacten, Jean?’

Met een trieste glimlach zuchtte Dubreuil: ‘Ik wist dat je dat ging vragen. Je wilt ernaartoe. Je wilt eropaf.’

‘Reken maar,’ mompelde Leonie met opeengeklemd kaken.

Dubreuil zag dat haar knokkels wit waren van de kracht waarmee zij haar stoelleuning omklemde. Hij knikte berustend en zuchtte. ‘Ik begrijp het, lieve schat. Ik begrijp het goed. Als ik zo jong was als jij zou ik waarschijnlijk precies hetzelfde doen.’

Hij boog zich voorover en probeerde haar aan te kijken, maar ze wendde haar hoofd af. Hij greep haar arm. ‘Niet doen, Papi,’ fluisterde hij dwingend. Hij gebruikte het plaagnaampje waarmee hij haar jarenlang had aangesproken toen zij nog zijn jonghonderige assistentje was op de redactie van de *Figaro*. Hoofd afdeling koffiehaken, zoals hij haar functie omschreef. ‘Ik smeeek je. Doe het niet,’ herhaalde hij en liet zijn stem nog verder dalen. ‘Deze jongens zijn...’

Hij zweeg en richtte zich op om de ober gelegenheid te geven de koffie op tafel te zetten. Toen die vertrokken was, greep hij Leonies arm weer. ‘Ik begrijp het goed. Je wilt wraak. Jij wilt hun Nemesis zijn. Maar dit trek jij niet, Leonie. Dit is te groot. Veel te groot...’

Leonie trok haar arm los. ‘Kén je daar iemand, Jean?’ Wanho-

pig keek ze hem aan. ‘Kom op! Jij kent altijd iedereen! Geef me een náám!’

Dubreuil zuchtte. Hij wist dat hij haar in geen duizend jaar zou kunnen overtuigen. Even bleef hij haar vervuld van medelijden aankijken, toen schudde hij zijn hoofd: ‘Ik begrijp dat je eropaf wilt, Pipi. En ik weet dat ik je niet kan tegenhouden.’ Hij zuchtte. ‘Oké, ik ga kijken wat ik voor je kan doen. Maar eerst moet je bijkomen. Je hebt rust nodig. Is er iemand waar je zolang naartoe kan?’

Leonie klemde haar lippen op elkaar en boog zwijgend haar hoofd. Na een tijdje zei ze: ‘Ik ga niet terug. Niet naar Parijs.’

Dubreuil knikte. ‘Ja, dat begrijp ik. Maar denk ’ns na, is er niet een plek waar je een tijdje kan bijkomen?’

Ze dacht na. Toen zei ze zonder haar hoofd op te richten: ‘Serge had een vriend.’

‘Mooi. Waar woont ie?’

‘Hij heeft een kasteel. Ergens bij Bordeaux.’

‘Perfect. Dat is een flink eind hiervandaan. Bel hem op, ga daarheen. Even weg van alles...’

Leonie reageerde niet.

Dubreuil trok zijn telefoon. ‘Wat is z’n nummer?’